

תת"ע 8906/05/15 - לוי עדי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 8906-05-15 מדינת ישראל נ' לוי עדי
תיק חיצוני: 50500551663

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקשת	לוי עדי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 16.6.15 בהעדר התייצבות המבקשת, ובו הורשעה המבקשת בעבירה של נהיגה במהירות העולה על המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליה קנס בגובה ₪1,400, פסילה בפועל לתקופה של 45 ימים ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

בתאריך 25.5.15 הוגש כתב אישום כנגד המבקשת, לפיו ביום 22.7.12, בשעה 20:52, נהגה ברכב תוצרת פולקסוגן גרמני מספר רישוי 2070162 בכביש 431 ק"מ 13 ממזרח, במהירות של 154 קמ"ש העולה על מהירות של 100 קמ"ש הרשומה בתמרור.

מעיון בכתב האישום עולה כי האישום מבוסס על צילום.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקשת, המבקשת לא קיבלה זימון לבית המשפט. המבקשת פנתה לסניף הדואר לצורך בירור בדבר אישור המסירה אשר הושב לשולח בציון "לא נדרש", ובסניף הדואר נמסר לה כי מאחר וההודעות בדבר דואר רשום נשלחות בדואר רגיל, אין מתנהל על כך רישום ומעקב, ולכן לא ניתן לקבוע את סיבת אי קבלת ההודעה.

ב"כ המבקשת טענה כי העבירה המיוחסת למבקשת לא נמנית עם "עבירות הקנס", ולכן לא חוסה תחת תקנה 44א. במקרה דנן, מדובר בדו"ח מסוג הזמנה לדין, ולכן לא די באישור מסירה שחזר כ"לא נדרש", והפנתה לעפ"ת 20102-08-11.

עוד טענה ב"כ המבקשת כי עומדת למבקשת טענת התיישנות, מאחר ומדובר בעבירה משנת 2012 וחלפו 3 שנים ממועד ביצועה. העבירה המיוחסת למבקשת מבוססת על צילום רכב, כך שעל פי החוק היה על המאשימה לשלוח

למבקשת הודעה/זימון לבית המשפט בתוך 4 חודשים, בהתאם לסעיף 225 א לחוק סדר הדין הפלילי.

לענין עיוות הדין שייגרם למבקשת, טענה באת כוחה כי המבקשת כופרת בביצוע העבירה המיוחסת לה וכן טוענת היא להתיישנות העבירה.

כמו כן, העונש שהוטל על המבקשת הינו עונש מחמיר באופן משמעותי, בהתייחס לחלופי הזמן - מדובר בעבירה משנת 2012, אשר רק בחלופי שנים בחרה המאשימה להגיש כתב אישום כנגד המבקשת, ומדובר בעונש חמור בהתייחס לעובדה שמדובר במבקשת בעלת ותק נהיגה רב שנים (19) ואוחזת ברישיונה משנת 96 ולחובתה נצברו 3 הרשעות קודמות בלבד.

לבקשה צורף תצהיר המבקשת והעתק מתשובת דואר ישראל מיום 15.7.15.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקשת זומנה כדין לדין והודעה בדבר הדואר חזרה בציון "לא נדרש". לפיכך, אין למבקשת אלא להלין על עצמה. המשיבה צירפה אישור בדבר מסירת הודעה בדבר ביצוע עבירה שנשלחה למענה של המבקשת והתקבלה ביום 11.9.12, וטענה כי לפיכך אין מקום לקבלת טענת ההתיישנות. כמו כן, צורף פלט דותן אודות מספר הדואר הרשום בדבר הודעה על ביצוע עבירה.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

בנוגע למשלוח הודעה:

המשיבה צירפה לתגובתה מידע על פריט דואר רשום RR009502061H4, אשר מצוין בו כי דבר הדואר התקבל למשלוח בתאריך 3.9.12 ונמסר ליעדו בשוב בית עזרא בתאריך 11.9.12. כמו כן, צירפה פלט משטרתי לגבי הדו"ח נשוא האישום, ממנו עולה כי ביום 3.9.12 נשלחה הודעה בדבר ביצוע עבירה לכתובת "בית עזרא 81 בית עזרא 79285", מספר דואר רשום - RR009502061H4.

המבקשת אינה טוענת לכתובת אחרת, כך שמהמסמכים הנ"ל עולה כי המשיבה הוכיחה כי נשלחה הודעה בתוך 4 חודשים לאחר תאריך ביצוע העבירה כמתחייב על פי סעי' 225א לחסד"פ.

בנוגע להזמנה לדיון:

אין מחלוקת כי אישור המסירה למבקשת חזר בציון "לא נדרש".

עיינתי בפסק הדין שצירפה ב"כ המבקשת שניתן ע"י כב' השופט צלקובניק (מחוזי ב"ש) בעפ"ת 20102-08-11, ביום 3.11.11. שם כב' השופט צלקובניק עושה הבחנה בין תקנה 44 אשר חלה על הזמנות למשפט בעבירות קנס לבין סעיף 237 לחסד"פ אשר חל בעבירות תעבורה שאינן בגדר עבירות קנס.

בשורה ארוכה של פסקי דין, של בתי משפט מחוזי אחרים (בניגוד לקביעתו של כב' השופט צלקובסקי) חלה תקנה 44 על עבירות שאינן עבירות קנס, כך למשל עפ"ת 9378-12-08, עבירת מהירות של 143 קמ"ש במקום 100 קמ"ש (כב' השופט נגה אוהד).

במקרה דנן, מדובר בדואר שנשלח לאותה כתובת של המבקשת. המבקשת אמנם צירפה מכתב מהדואר בו צוין כי לא ניתן לקבוע את סיבת אי קבלת ההודעה שברשותה, שכן ההודעות נשלחות לנמען בשירות דואר רגיל לגביו אין מתנהל הליך של רישום ומעקב, אך בכך אינני סבורה כי המבקשת עמדה בנטל המוטל עליה.

מכל הנימוקים לעיל, מצאתי לדחות את טענות המבקשת לרבות טענת ההתיישנות.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

במקרה דנן, המבקשת הסתפקה בטענה שהיא כופרת בביצוע העבירה המיוחסת לה, מבלי לפרט/להרחיב על כך.

ברע"פ 1773/04 אלעזבירה נ' מדינת ישראל כבר נפסק כי "העובדה שהמבקש כפר בפני השופט שרשם את הדוח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פס"ד, ולא היא".

לא מצאתי כי ייגרם למבקשת עיוות דין בענישה שהוטלה עליה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לה

ועברה התעבורתי שאמנם אינו מכביד ביחס לוותק נהיגתה, אך כולל הרשעה אחרונה משנת 2013

בגין עבירת מהירות, שבוצעה ביום 28.11.12. בהתחשב בכך, הענישה שהוטלה על המבקשת

נמצאת במתחם הענישה הראוי והסביר.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ח אדר א' תשע"ו, 08 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

